

РЕШЕНИЕ

№ 3143

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 19.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12106** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.172, ал. 5 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 31061 от 16.10.2019 г. по описа на Административен съд София-град, подадена от Х. Н. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Р. К., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 32 срещу принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т. 5, б „б“ от ЗДвП изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач за нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, на лек автомобил марка „Нисан М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , приложена от С. Г. М., на длъжност служител от сектор „Контрол паркиране“ при ЦГМ.

Оспорващата страна счита, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон. Твърди, че в случая не е извършил нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, тъй като мястото, където е паркирал МПС не било обозначено с подвижен знак, нито с допълнителен знак за принудително преместване на МПС, нито знак за „синя зона“, съобразно изискването на чл. 171, т.5, б. „б“ от ЗДвП. Искането отправено до съда е за отмяна на оспорената ПАМ, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв. К., поддържа жалбата и наведените в нея доводи, като моли ПАМ да бъде отменена. Претендира присъждането на разноски по делото.

Ответната страна - С. Г. М., на длъжност инспектор „Контрол паркиране“ от сектор „Контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“, редовно призован, се явява лично, оспорва жалбата като неоснователна.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител за участие по делото.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Установява се, че на 11.10.2019 г. в [населено място] на [улица], пред бл. 113 жалбоподателят бил паркирал върху тротоар управляваният от него лек автомобил, марка „Нисан М.“, с рег. [рег.номер на МПС]. На посоченото място и време, С. Г. М. на длъжност „Контрол паркиране“ при Център за градска мобилност ЕАД извършил проверка и като констатирал, че л.а е неправилно паркиран в нарушение на чл. 98, ал. 1, пр.1 от ЗДвП разпоредил процесната ПАМ.

По делото относно разпоредената ПАМ са приети следните писмени доказателства: заповед № СОА18-РД-95-484/14.08.2018 г. на Кмета на столична община с одобрени ред и условия за принудително преместване на неправилно паркирани ППС на основание чл. 120 и 121 от НОДТСО; заповед № РД-09-486 от 26.11.2018 г. на изпълнителния директор на ЦГМ относно редът и условията за принудително преместване на неправилно паркирани ППС и списък на служителите от сектор „Контрол паркиране“; решение № 73 от 17.12.2015 г. на Столичен общински съвет; трудов договор и длъжностна характеристика на служителя С. М.; инструкция за работа на лицата на длъжност „Инспектор, контрол паркиране“ и списък на служителите от сектор „Контрол паркиране“; извадка от електронната система на Център за градска мобилност ЕАД за извършена проверка на процесния автомобил и регистрирането му в системата.

От протоколи № 9202 от 11.10.2019г. и № 28216 от 11.10.2019 г. на екипа на специализиран автомобил № 86 на Център за градска мобилност ЕАД, се установява че оспорената в настоящото производство ПАМ е наложена на същата дата, като е извършено принудително преместване на МПС с рег. [рег.номер на МПС], марка „Нисан М.“ по разпореждане на служител от сектор „Контрол паркиране“ при ЦМГ с позивна № 105 - С. Г. М., като такова е било извършено от служителите Б. Г. М. на длъжност „Шофьор“ и А. Г. К. на длъжност „Оператор“

От приложения от ответника снимков материал на паркиралото превозно средство, е видно, че на посочената дата - 11.10.2019 г. лек автомобил марка „Нисан М.“, с рег. [рег.номер на МПС] е паркиран върху тротоара на [улица]срещу блок № 113, факт, който не е оспорен между страните по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Закона за движение по пътищата определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. От своя страна чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП регламентира възможността да се прилага принудителна административна мярка преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението, като в този случай лицата по чл. 168 уведомяват районното управление на Министерството на вътрешните работи, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното управление на Министерството на вътрешните работи

Нормата на чл. 120 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО), предвижда, че контролът по спазването на правилата за паркиране, както и дейността по принудително преместване на неправилно паркирани ППС може да се осъществява и от служби за контрол, определени с писмена заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и следващите от ЗДвП. Съгласно, представената по делото и действащи към момента на налагане на процесната ПАМ, Заповед № СОА18-РД95-484/14.08.2018 г. на кмета на Столична община /лист 12/ е определено принудителното преместване по ЗДвП или по Наредбата за организация на движението на територията на СО да се извършва от служител на ЦГМ ЕАД на длъжност инспектор, контрол паркирането. По делото е представена и заповед № РД-09-486 от 26.11.2018 г. на изпълнителния директор на ЦГМ, от която е видно, че един от служителите разполагащи с правомощие за принудително преместване на ППС е С. М., разпоредил процесната ПАМ. Следователно, налице са доказателства за оправомощаване на органа разпоредил прилагането на процесната ПАМ, поради което съдът приема, че принудителната административна мярка е наложена от компетентен административен орган.

Предвид изложеното, съдът счита, че разпореждането за прилагане на ПАМ изхожда от материално компетентно лице. ЗДвП респ. НОДТСО не предвижда форма за издаденото разпореждане за преместване на автомобила, поради което съдът не констатира процесуални нарушения при издаването му.

Тъй като за наложената ПАМ не е издадена писмена мотивирана заповед, каквато се изисква по чл. 172, ал.1 от ЗДвП (Принудителни административни мерки по чл.171, т.1, 2, 2а, 4, т.5, буква „а“, т.6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица), а е наложена с устно разпореждане, същата се явява ПАМ с правно основание чл.171, ал.1, т.5, б. „б“.

Неоснователни са доводи на жалбоподателя за липса на мотиви на акта. Както се посочи, ПАМ е издадена с устно разпореждане за нарушение на чл. 98, ал.1, т.1 от ЗДвП, като мотиви за прилагането на ПАМ се съдържат в изготвените по случая протоколи за принудително премества на МПС. Наред с това, от страна на жалбоподателя не се оспорва факта, че същият е паркирал върху тротоара на ул. Ф. К.“, пред бл. 113 в нарушение чл. 98, ал.1 т.1 от ЗДвП, поради което доводите, че не е налице ясното относно мотивите за прилагане на ПАМ са несъстоятелни.

В настоящия случай, както се посочи по-горе като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 98, ал. 1, т. 1 ЗДвП, която гласи, че: „Престоят и паркирането са забранени на място, където превозното средство създава опасност или е пречка за движението или закрива от другите участници в движението пътен знак или сигнал“. Цитираното нарушение е предвидено като основание за репатриране на неправилно паркираното МПС по реда на чл.171, т. 5 от ЗДвП . Съгласно чл. 171, т.5, б. „б“ от ЗДвП, преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач се налага когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. В този случай лицата по чл. 168 от ЗДвП уведомяват районното полицейско управление, от територията на която е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното полицейско управление. Следва да се посочи, че нормата на чл. 171, т.5, б. „б“ от ЗДвП послужила за прилагането на ПАМ съдържа две хипотези приложими не в условията на кумулативност, а на алтернативност. Т.е. самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган не е посочил на коя от двете норми се позовава, с оглед на което съдът ще разгледа хипотезите и на двете.

Видно е от приложените и приетите по делото писмени доказателства, в това число и снимковият материал, а и това не е спорно и между страните по делото, че процесното ППС е било паркирано на тротоара на [улица], срещу блок 113. Установява се също, че мястото не е обозначено от собственика на пътя - Столична община, като такова за паркиране върху тротоара или като място за платено паркиране, както и, че липсва пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство. Това обаче не означава, че след като не е налице такъв знак е разрешено паркирането на ППС на тротоара. Именно за това законодателят е изброил наличието на няколко хипотези водещи до прилагането на ПАМ, като съдът намира, че в случая е налице тази предвиждаща невъзможността на преминаването на другите участници в движението. Последната съответства и на изискванията посочени в чл. 94, ал. 3 ЗДвП. С оглед на изложеното настоящият съдебен състав на съда намира, че с извършването на това действие, паркиране на ППС върху тротоар, заемащ цялата му ширина, водачът безусловно е затруднил свободното движение на пешеходци по тротоара, участници в движението, които са

поставени в затруднено положение и обуславящо слизането им от тротоара на пътното платно, което от своя страна е предпоставка за създаване на конфликтни точки на пътното платно. Ето защо съдът намира изложените от жалбоподателят доводи, че паркиралият от него л.а. автомобил не затруднявал нито движението, нито преминаването на пешеходци и МПС за неоснователни.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената ПАМ по отношение на оспорвания са били налице всички материални предпоставки по чл.171, т.5, б. „б“, предл. второ от ЗДвП и наложената принудителна административна мярка се явява постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона – преустановяване на административно нарушение, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл.171 от ЗДвП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената ПАМ за законосъобразна, а жалбата на Х. Н. П. срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Предвид изхода на спора и своевременно предявената претенция за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника се следва сумата от 360 лв., представляващо адвокатско възнаграждение, установено от договор за правна защита и съдействие № 833/24.10.2019 г. и месечно извлечение по разплащателна сметка, открита на името на адв. М. Л. Г..

Воден от изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд София- град , III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Н. П., Принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач за нарушение на чл. 98, ал.1, т. 1 от ЗДвП на л.а. „Нисан М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , приложена от С. Г. М., на длъжност инспектор „Контрол паркиране“ от сектор „Контрол паркиране“ при [фирма] .

ОСЪЖДА Х. Н. П., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет.4, ап.32 да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], сумата от 360 /триста и шестдесет/ лева, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ: